

жѣхъ вѣничко, щѣ ти удвоѣхъ отвръщеніе-то и прези-
раніе-то къмъ мене! Послушай! я еще една ми-
пута. Охъ! Желайхъ да мя приемешъ окаяна на крака-
та си! Ты ще ми оставишь животъ-тъ, нали? До-
брѣ! Искашъ ли да влѣзѣхъ въ пѣкой мѣнастиръ?
Кажи що бы казалъ ако да ти кажехъ: «Тѣзи
злочеста жена си острига косата, лѣжи въ пепель-
та, дълбай сама гробъ-тъ си, моли ся Богу депо-
ношно, не за себе-си, ако и да има нужда, иъ
за тебе кой-то може и да немашъ нужда; така
прави тѣзи жена, за да ѣхъ погледнешъ милостиво
единъ день, за да пролѣтешъ една сълза надъ жи-
вытъ раны на сърдце-то ѣ и на душа-та ѣ, за да
не ѣ казвашъ вече, както ѣ си казалъ съ гласъ
по-строгъ отъ гласъ-тъ на второ врѣшествіе:» *Вы
сте Лукреція Борджія!* „Ако да ти кажехъ тѣй,
бы ли ималъ тогыва сърдце да я отблъснешъ отъ
тебе си? Охъ! смилн ся! Не мя убивай, любезный
ми Дженаро. Да живѣемъ и двамъ: ти, за да ми о-
простишь, азъ за да ся покѣѣхъ! Съжали ми малко! Най
послѣ не чини нищо да ся отнасяшь безъ съжале-
ваніе къмъ-то една жена която проси малко ми-
лостъ! Малко милостъ! Прости ми животъ! Оставь
туй, казвамъ ти Дженаро, недостоевъ ше ся по-
кажешъ, ше сторишь голѣмъ грѣхъ! Мажъ да у-
біе жена! Единъ мажъ кой-то е по-силенъ! Охъ!
пещешъ да сторишь това! Дженаро!

ДЖЕНАРО

Госпоже....

ЛЮКРЕЦІЯ БОРДЖІА.

Охъ! веждамъ ще мя простишь. Четѣхъ въ